

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 446/2010-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. novembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. M. Z., D., zastúpeného advokátom JUDr. D. I., Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a na zachovanie dobrej povesti a na ochranu mena podľa čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 149/2009 z 31. mája 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. M. Z. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. septembra 2010 doručená sťažnosť Ing. M. Z. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a na zachovanie dobrej povesti a na ochranu mena podľa čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej

len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Cdo 149/2009 z 31. mája 2010 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

2. Z obsahu sťažnosti a príloh, ktoré sú k nej pripojené, vyplýva, že Okresný súd Rimavská Sobota (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom sp. zn. 7 C/56/07 zo 7. júla 2008 vyhovel žalobe sťažovateľa a spoločnosti A., a. s., vo veci ochrany osobnosti proti žalovanému Ing. Z. Š. tak, že žalovanému uložil povinnosť ospravedlniť sa v znení a za podmienok uvedených vo výroku rozsudku, priznal žalobcom právo uverejniť na náklady žalovaného ospravedlnenie v znení a za podmienok uvedených vo výroku rozsudku v určených televíznych staniciach a denníkoch, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť sťažovateľovi sumu 300 000 Sk z titulu náhrady nemajetkovej ujmy, vo zvyšnej časti žalobu zamietol a uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcom trovy konania. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) na odvolanie obidvoch strán sporu (žalobcovia neskôr zobrali svoje odvolanie späť, pozn.) rozsudkom sp. zn. 15 Co/222/2008 zo 4. februára 2009 odvolacie konanie o odvolaní žalobcov zastavil, zmenil rozsudok súdu prvého stupňa, pokiaľ ide o ospravedlnenie žalovaného na tlačovej konferencii, zmenil rozsudok súdu prvého stupňa, pokiaľ ide o oprávnenie uverejniť ospravedlnenie na náklady žalovaného v určených televíznych staniciach a denníkoch, v prevyšujúcej časti návrh zamietol, zmenil rozsudok súdu prvého stupňa, pokiaľ ide o povinnosť žalovaného zaplatiť sťažovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, a rozhodol, že žiadny z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania. Proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 15 Co/222/2008 zo 4. februára 2009 podali dovolanie sťažovateľ a žalovaný. Najvyšší súd napadnutým rozhodnutím (sp. zn. 4 Cdo 149/2009 z 31. mája 2010) zrušil rozsudok krajského súdu vo všetkých jeho výrokoch, okrem výroku, ktorým krajský súd v prevyšujúcej časti návrh zamietol, a v rozsahu zrušenia mu vrátil vec na ďalšie konanie.

3. Podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd napadnutým rozhodnutím porušil jeho „právo na spravodlivé súdne konanie (článok 46 Ústavy...) a... právo na zachovanie dobrej povesti a na ochranu mena (článok 19 ods. 1 Ústavy...)“. Sťažovateľ v podstatnom (ratio decidendi) namietal, že (i) najvyšší súd považoval dovolaním napadnutý rozsudok krajského súdu za zmeňujúci [§ 238 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení

neskorších predpisov (ďalej len „OSP“)], v dôsledku čoho považoval dovolanie za prípustné, hoci podľa názoru sťažovateľa nešlo o zmeňujúci rozsudok („*dovolací súd tým, že pripustil dovolanie žalovaného podané podľa § 238 ods. 1 OSP v tomto konaní, porušil moje základné právo na spravodlivé súdne konanie*“). V ďalšom sťažovateľ namietal (ii) právne závery napadnutého rozhodnutia, t. j. „*rozhodnutie vo veci samej*“, čím došlo k porušeniu jeho „*práva na zachovanie dobrej povesti a na ochranu mena*“.

4. Na základe už uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal nález, „*v ktorom... vysloví, že napadnutým uznesením dovolacieho súdu bolo porušené... právo na spravodlivé súdne konanie a... právo na zachovanie dobrej povesti a na ochranu mena... zruší napadnuté uznesenie dovolacieho súdu v celom rozsahu a... uloží porušovateľovi povinnosť nahradiť mi trovy konania pred Ústavným súdom*“.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým

zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde... Podľa čl. 19 ods. 1 ústavy každý má právo na zachovanie... dobrej povesti a na ochranu mena.

8. Sťažovateľ namietal porušenie označených základných práv napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu, ktorý považoval dovolaním napadnutý rozsudok krajského súdu za zmeňujúci, v dôsledku čoho považoval dovolanie za prípustné, hoci podľa jeho názoru nešlo o zmeňujúci rozsudok [pozri bod 3 (i)]. Sťažovateľ tiež namietal právne závery napadnutého rozhodnutia, t. j. „*rozhodnutie vo veci samej*“ [pozri bod 3 (ii)].

K námietkam uvedeným v bode 3(i)

9. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (III. ÚS 206/03, II. ÚS 77/04). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 201/03, II. ÚS 144/05, IV. ÚS 100/04, IV. ÚS 42/06).

10. Podľa názoru ústavného súdu treba sťažnosť podanú sťažovateľom v tejto časti považovať za zjavne neopodstatnenú.

11. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry opakovane vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je umožniť

každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, III. ÚS 362/04), ako aj zabezpečiť konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. K porušeniu tohto základného práva by mohlo dôjsť iba v tom prípade, ak by bola komukoľvek odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, teda pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 216/06). Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ústavy (I. ÚS 13/01).

12. V relevantnej časti svojho rozhodnutia najvyšší súd uviedol, že: „... *po zistení, že ... ide o rozsudok, proti ktorému sú v zmysle § 238 ods. 1 O. s. p. v napadnutých výrokoch (dovolania, pozn.) prípustné (výroky I. a II. rozsudku odvolacieho súdu formálne označené za zmeňujúce bolo potrebné považovať za zmeňujúce aj vzhľadom na ich obsah s prihliadnutím na skutočnosť, že v dôsledku konkretizácie petitu žaloby v tejto časti až v odvolacom konaní ich nebolo možné porovnávať s výrokmi rozsudku súdu prvého stupňa a nebolo možné z nich vyvodzovať záver a rovnakej úprave práv a povinností účastníkov prvostupňovým a odvolacím súdom)... preskúmal rozsudok odvolacieho súdu a dospel k záveru, že ho treba v napadnutej časti zrušiť... Z ustanovenia § 242 ods. 1 O. s. p. vyplýva, že dovolací súd je viazaný rozsahom dovolania ako aj uplatneným dovolacím dôvodom. Obligatórne sa zaoberá len vadami konania uvedenými v § 237 O. s. p. a inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vzhľadom na túto zákonnú*

povinnosť dovolací súd predovšetkým skúmal existenciu väd vymedzených v § 237 O. s. p. a iných väd konania, pričom zistil, že konanie pred odvolacím súdom bolo postihnuté tzv. inými vadami, na ktoré v dovolaní poukazoval žalovaný. Tieto vady spočívali v tom, že odvolací súd napriek výzve adresovanej žalobcom o upresnenie a doplnenie petitu žaloby konkretizáciou výrokov žalovaného nebol dôsledný, keď ich zároveň nevyzval aj na upresnenie spôsobu realizácie žiadaného ospravedlnenia tak, aby nebolo viazané na súčinnosť subjektu, ktorý účastníkom konania nebol a nevyzval ich ani na doplnenie petitu určením výšky nákladov, resp. určením ich limitu, ktoré by za uverejnenie rozsudku mal znášať žalovaný.

Uvedené vady konania však nebránili dovolaciemu súdu zaujať stanovisko k právnemu posúdeniu veci odvolacím súdom v otázke opodstatnenosti podanej žaloby z hľadiska existencie neoprávneného zásahu, ktorý by bol objektívne spôsobilý zasiahnuť do osobných práv žalobcu, resp. do dobrej povesti žalobkyne...

So zreteľom na uvedené dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu vo výrokoch I., II., IV. a v súvisiacom výroku o trovách konania podľa § 243b ods. 1 O. s. p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Aj keď vo IV. výroku, ktorý dovolaním napadol žalobca, bola žaloba o náhradu nemajetkovej ujmy zamietnutá, považoval dovolací súd za potrebné zrušiť rozsudok odvolacieho súdu aj v tejto časti. Zamietnutie žaloby žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy bolo totiž odôvodnené nesplnením podmienok pre jej poskytnutie, keď inak odvolací súd vychádzal z toho, že k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv došlo. Zrušenie rozsudku odvolacieho súdu aj vo IV. výroku rešpektuje ústavnú požiadavku vyplývajúcu z princípu právnej istoty, aby na tú istú otázku, navyše medzi tými istými účastníkmi, bola daná súdom rovnaká odpoveď. Zamedzí sa tým existencii dvoch právoplatných rozhodnutí, v ktorých by otázka danosti neoprávneného zásahu do osobnostných práv v tej istej veci bola riešená rozdielne.“

13. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že namietané porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy vyvodzuje sťažovateľ zo spôsobu, akým najvyšší súd v dovolacom konaní uplatňoval ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, teda z jeho právneho názoru, na základe ktorého dospel v danej veci k záveru, že dovolanie bolo v zmysle § 238 ods. 1 OSP prípustné [pozri bod 3 (i)]. Aj podľa názoru ústavného súdu sa posudzovaná vec javí tak, že

odvolacie rozhodnutie bolo v namietaných častiach zmeňujúce, pretože v uvedených častiach rozhodol krajský súd nie totožne/inak ako okresný súd. Inými slovami, výrok odvolacieho rozsudku nemožno považovať za potvrdzujúce rozhodnutie (v okolnostiach danej veci myslené v súvislosti s posúdením práv a povinností v právnych vzťahoch účastníkov konania). Sťažovateľovo poukazovanie na prax všeobecných súdov neobstojí už len preto, že išlo o príklady odlišné od posudzovaného prípadu. V neposlednom rade ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd prípustnosť dovolania neodvodzoval len z ustanovenia § 238 ods. 1 OSP, ale tiež z „*iných vád konania*“ (sťažovateľ tieto v rámci podanej sťažnosti nenamietal, pozn.), ktoré „*spočívali v tom, že odvolací súd napriek výzve adresovanej žalobcom o upresnenie a doplnenie petitu žaloby konkretizáciou výrokov žalovaného nebol dôsledný, keď ich zároveň nevyzval aj na upresnenie spôsobu realizácie žiadaného ospravedlnenia tak, aby nebolo viazané na súčinnosť subjektu, ktorý účastníkom konania nebol a nevyzval ich ani na doplnenie petitu určením výšky nákladov, resp. určením ich limitu, ktoré by za uverejnenie rozsudku mal znášať žalovaný*“ (pozri bod 12).

14. V danom prípade je relevantnou aj judikatúra ústavného súdu, v zmysle ktorej je na skúmanie prípustnosti návrhu na začatie súdneho konania, jeho opodstatnenosti, dodržania zákonných lehôt, oprávnenosti takýto návrh podať, právomoci o ňom konať a rozhodnúť či splnenia iných zákonom ustanovených náležitostí zásadne príslušný orgán, ktorý rozhoduje o merite návrhu – inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc skúmať to, či návrh zodpovedá tým podmienkam, ktoré pre konanie o ňom ustanovuje príslušný procesný kódex. V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že uvedené obdobie platí, aj pokiaľ ide o skúmanie prípustnosti návrhu na začatie dovolacieho konania, jeho opodstatnenosti a pod.

15. Podobne z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorú si osvojil ústavný súd aj v súvislosti s čl. 46 ods. 1 ústavy, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý

garantuje právo na spravodlivé súdne konanie len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998). Pravidlá týkajúce sa prípustnosti dovolania majú za cieľ zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím. Dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované. Jednako tieto pravidlá alebo ich používanie nemôžu týmto osobám zabrániť, aby využili existujúci opravný prostriedok (napr. I. ÚS 4/00; vec Pérez De Rada Cavanilles c. Španielsko, rozsudok EŠLP z 28. októbra 1998).

16. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (IV. ÚS 17/07, mutatis mutandis IV. ÚS 35/02). Z obsahu sťažnosti v tejto časti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľa s právnym názorom najvyššieho súdu týkajúcim sa otázky prípustnosti dovolania v danej veci, pričom najvyšší súd pripustil dovolanie (podané zúčastnenými stranami sporu, teda aj sťažovateľom) proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 15 Co/222/2008 zo 4. februára 2009 (ako odvolacieho súdu) s odôvodnením, že v danej veci ide o zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 OSP) a boli zistené aj iné vady konania (body 12 a 13).

17. Podľa názoru ústavného súdu uvedený výklad najvyššieho súdu nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyšší súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo treba považovať dovolanie sťažovateľa za prípustné, a vysporiadal sa so skutkovou i právnou problematikou takto posudzovanej veci, a preto ho ústavný súd považuje i z hľadiska ústavných aspektov za dostačujúce a ústavne relevantné.

18. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným už ani preto, že ústavný súd (ako už bolo uvedené) nie je opravným súdom právnych názorov najvyššieho súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci najvyššieho súdu

je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Ústavný súd aj keby nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, mohol by v zmysle citovanej judikatúry nahradiť napadnutý právny názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, a teda ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 303/06), čo však, ako už bolo uvedené, v okolnostiach prípadu ústavný súd nezistil a sťažovateľ neuviedol žiadnu skutočnosť, na základe ktorej by bolo možné usudzovať, že napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu je postihnuté takými nedostatkami, ktoré by odôvodňovali záver o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a v konečnom dôsledku o porušení označených práv sťažovateľa.

19. Na základe uvedeného, ako aj so zreteľom na argumentáciu sťažovateľa v sťažnosti ústavný súd konštatuje, že v danom prípade nemožno prijať záver o vecnej súvislosti medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a označeným porušením práv sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, realnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

K námietkam uvedeným v bode 3(ii)

20. Sťažovateľ tiež namietal [bod 3 (ii)] právne závery napadnutého rozhodnutia, t. j. „*rozhodnutie vo veci samej*“, čím došlo k porušeniu základného práva „*na zachovanie dobrej povesti a na ochranu mena*“ podľa čl. 19 ods. 1 ústavy.

21. Keďže sťažovateľ namietal porušenie základného práva podľa čl. 19 ods. 1 ústavy len z dôvodu svojvoľnosti a arbitrárnosti záverov napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, ústavný súd nepovažoval za potrebné zaoberať sa osobitne uvedeným článkom ústavy. Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a možným porušením základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, nemožno vzhľadom na to uvažovať ani

o porušení ďalších sťažovateľových práv podľa čl. 19 ods. 1 ústavy. Z uvedených skutočností teda vyplýva, že sťažnosť sťažovateľa je aj v časti namietajúcej porušenie čl. 19 ods. 1 ústavy zjavne neopodstatnená.

22. Aj keby sťažnosť v tejto časti nebola z dôvodov uvedených v bode 21 odmietnutá z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti, musel by ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietnuť, pretože nie je daná jeho právomoc na prerokovanie veci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

23. Z napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva, že v namietanom rozsahu zrušil rozsudok krajského súdu (ako odvolacieho súdu) sp. zn. 15 Co/222/2008 zo 4. februára 2009 a vec vrátil na ďalšie konanie, čo bez akýchkoľvek pochybností znamená, že napadnutým rozhodnutím sa konanie o žalobe sťažovateľa neskončilo. V danom prípade teda nejde o konečné rozhodnutie, ktorého dôsledkom by bolo právoplatné skončenie veci, prípadne zastavenie súdneho konania.

24. Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci (návrhu na zrušenie napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu) stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

Podľa § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde k rozhodnutiu pripája odlišné stanovisko sudca Milan Ľalík.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. novembra 2010